

Játszmák

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXVI. évfolyam, 23. szám, 2022. június 10.

A főiskolai társak között is volt, akiről elterjedt: besúgó. A rendszerváltás után terjedt el. Már korábban is lehetett hallani ezt-azt, hogy jobb, ha előtte nem beszélünk bizonyos dolgokról. Őt, azt hiszem, a főiskola óta nem láttam, de valamelyik közösségi oldalon bejelöltük egymást. Ő engem? Vagy én őt? Nem emlékszem. Persze nem kérdeztem rá, hogy annak idején írt-e jelentéseket. De vajon tényleg írt, vagy csak terjesztették róla? Lehet, hogy ha találkoznánk, most már megkérdezném. Kíváncsiságból. De bevallaná-e? Különben nincs bennem indulat.

Ahogy a tartótiszttel szemben sem, akivel munkatársak lettünk, miután már nem volt tartótiszt. Egy szegedi kollégiumban dolgoztam akkoriban, s új tanárkollégát kaptunk. A híre megelőzte. Tudtuk, hogy nyomozó, de hogy pontosan milyen területen dolgozott, csak később derült ki. Vaskos, lassú, negyven-ötven közti férfi volt. Amikor először beköszönt a kollégiumba, nem vetette le nagy, szürke ballonját, sőt egyik kezét egész idő alatt ki sem vette a kabátzsebből. Később azon viccelődtünk, biztosan a pisztolyát szorongatta.

De hamar fölengedett, jókat lehetett vele beszélgetni. Fociszakkört indított. A gyerekek imádták. Nem emlékszem, hogy edzette őket, beállt-e közéjük játszani mackós természetével, viszont jól csinálta, év végén a csapatunk fölényesen nyerte a kollégiumok közötti városi bajnokságot. A srácok a győzelmi hangulatban levegőbe dobálták nagy testű mesterüket.

Aztán elkezdtek tünedezni diákpénzek, ötven, száz forintok. A rendőrök csapdát állítottak, s kiderült, régi kollégájuk a tettes. Kellett neki italtra. A testületből is az alkoholizmusa miatt menesztették. Később egyetemi tanára mondta róla: évfolyamának talán a legtehetségesebb diákja volt. Aztán ő lett, vagy egyike lett azoknak, akik egyetemistákat szerveztek be besúgónak. A kollégiumunkból egy falusi napközibe száműzték. A gyerekek bizonyára ott is szerették, ám nem sokkal később halálhírét hallottam.